

8weekly

(H)eerlijke hommage aan somberheid

RECENSIE: De Warme Winkel & Theater Artemis - De meest zwaarmoedige voorstelling ooit (waarvan het hele publiek moet huilen)

zondag 06 maart 2016 / door: Eveline Kroese / Fotograaf: Kurt van der Elst

4 Sterren

De plaatselijke gymzaal wordt omgebouwd tot tranenkathedraal om zwaarmoedigheid te verwelkomen en te omarmen. Want hoe lekker is het om af en toe een stevig potje te janken? Met heerlijke over the top clichés en aandoenlijk gestuntel, zie je hier gelukkig de humor wel van in.

De co-productie *De meest zwaarmoedige voorstelling ooit (waarvan het hele publiek moet huilen)* van De Warme Winkel en Theater Artemis onder regie van Jetse Batelaan is een groot pleidooi voor melancholie. In een wereld waarin het door Facebook en Instagram lijkt alsof iedereen een fantastisch leven leidt, is het nu tijd voor oprechte somberheid. Het verhaal gaat over vijf triestige, weinig succesvolle individuen, die ieder voor zich een uiterst zwaar en moeilijk leven hebben. Terwijl ze kapotgaan van eenzaamheid en een drastisch laag zelfbeeld, vinden ze steun en vriendschap bij elkaar.

Slimme tweestrijd

De aaneenschakeling van goed gevonden clichés heeft als helder doel het publiek te laten zwelgen in verdriet. Alle trucs worden daarbij uit de kast gehaald. Batelaan gaat bewust over the top, voor een duidelijk omgekeerd effect ten aanzien van verdriet. De humoristische toon van de voorstelling wordt daarmee vanaf de allereerste minuut gezet. Een reeks losse kreten, in de vorm van droefgeestige clichés, tonen meteen die dubbele lading. 'Een gescheiden vader op eerste kerstdag. Een gondel met een buitenboordmotor. Een verloren kinderhandje waar al heel vaak overheen gereden is.' Beeldspraak die zo pijnlijk en ongemakkelijk is, dat het komisch wordt. Ook de voorstelronde van de personages maakt dit duidelijk. Stuk voor stuk treurige karakters met een handicap, een zware thuissituatie of onpopulaire, stoffige hobby's en interesses. Werkelijk alles zit tegen. Doordat ingespeeld wordt op een gevoel van medelijden, zijn de karakters stiekem ook heel geestig. Het hele stuk leunt op deze tweestrijd. Batelaan weet feilloos gevoelens van verdriet en neerslachtigheid te raken, om je er vervolgens hard om te laten lachen.

Ontroerende uitvoering

De tweestrijd wordt goed aangevuld met een toepasselijke imperfectie in de uitvoering van scènes. Deze imperfectie creëert ontroerende en aandoenlijke beelden, die door hun knulligheid weer komisch zijn. De bewust provisorisch in elkaar geknutselde rekvisieten en ietwat stuntelig uitgevoerde special effects zorgen

voor een ongemakkelijke sfeer en plaatsvervangende schaamte. Zo ontstaat er een prachtig beeld van een halfnaakte Joy (Florian Myjer) als een neergeschoten hertje roerloos in de sneeuw. Een kwetsbaar beeld, dat wordt opgebouwd uit een geknutseld gewei van aluminiumfolie, medespelers in de weer met handjes nepsneeuw en een ventilator, en het licht van een bouwlamp. Door een telkens verrassend theateraal eindresultaat, wordt de stunteligheid nooit flauw, maar voegt hij juist iets toe aan de kwetsbare sfeer.

Uitvergroete pijn

Fans van televisieprogramma's als *Man Bijt Hond* en *Jammers* zullen ook genieten van deze voorstelling. Pijnlijk ongemakkelijke scènes worden bewust lang gerekt. Het zachte gesnik van *Whisper* (Anneke Sluiter) ontwikkelt zich tot een ongecontroleerde huilbui in een scène die minutenlang duurt. Elke subtiele vorm van somberheid wordt gerekt tot een climax met een absurdistisch randje. Het verhaal omtrent de absentie van gezamenlijke vriendin Tracy Mathijssen beschrijft dan ook een buitensporige opeenstapeling van alle pech, drama en ellende op haar pad. Ook middels de creatieve teksten worden simpele details explosief vergroot. Zo lijdt Tristan (Vincent Brons) niet aan een keelontsteking, maar aan een 'structureel permanente keel-noodsituatie'.

Is dit de meest zwaarmoedige voorstelling ooit? Zeker! De meest treurige, droevige, sentimentele verhalen, situaties en personages komen aan bod. Moet het hele publiek huilen? Ja, van het lachen. Daarmee heeft de titel niets te veel beloofd en is het stuk zeer zeker geslaagd.